STJERNEN
KIRKENYT
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · FEBRUAR 2000

»Hvem Tror Hvad«

– en omtale af udstillingen i KB-Hallen, 9.–12. september 1999

»En udstilling om tro og spiritualitet frem mod år 2000«

Under dette motto afholdtes i lighed med sidste år en udstilling, hvor de forskellige trossamfund var inviteret til at komme og fremlægge deres tro, skrifter og synspunkter. Da vi fra Samfunds- og Informationstjenesten deltog sidste år og syntes, at vi havde haft en noget nær forrygende oplevelse, hvor det vrimlede med besøgende, og hvor samtalen om tro og lærdomme aldrig syntes at ville holde op, så vi frem til dette års udstilling med stor forventning.

Familien som tema

Vi var allerede i besiddelse af materiale: Plakater og brochurer, som var fremstillet til sidste år – og vi syntes, det var godt nok til at blive brugt igen, så vi genbrugte ideen med at opbygge en stand i stil med en dagligstue med møbler, billeder, blomster, TV og CD-afspiller samt naturligvis et hjørne med børnemøbler. Familieproklamationen var sat i centrum, og på den måde håbede vi, at det var tydeligt, at vi repræsenterede »en kirke for hele verden«, som også er »en kirke for hele familien«. Ærlig talt, vi syntes selv, resultatet blev godt, og med forventning om stor interesse pakkede vi brochurer til udlevering, vi hældte karameller i skålene, vi satte en god kirkevideo på – og så ventede vi …

Vejret var for godt

Det var præcis de dage i september, hvor sommeren nægtede at give op, og folk havde simpelthen ikke lyst til at gå på udstilling, når de kunne nyde livet i skov og ved strand. Eftersom der kom så få, fik de uheldige elementer for stor plads, og desværre havde nogle religiøse grupper, som ikke var en del af udstillingen, besluttet, at det var en god idé, at deres unge gik rundt og forsøgte at skabe splid og uro, og det var ret ubehageligt.

Det var også ubehageligt at få besøg på standen af en af disse grupper. Det kan sandelig få det til at løbe koldt ned ad ryggen på én – men som personer er de venlige, og så må man jo bare finde ud af det!

Nogle få »perler« var der

Der kom nogle skoleklasser, som vi fik talt lidt med, og der kom da også nogle få, som gerne ville høre lidt om Kirken. Meget mere end omkring 50 personer blev det dog nok

ELLEN BJERRUM

Informationsmedarbejder Anna-Maria Andersson venter på besøgende sammen med lille Asker.

ikke til – og kun omkring 10 eksemplarer af Mormons Bog kunne vi forære til interesserede modtagere. Børnene var som sædvanlig glade for os og vort lille legehjørne – og så var der jo karamellerne!

Heldigvis var der »perler« ind imellem – personer, som gerne ville høre om Kirken, og som udstrålede tro og ånd, og det var dejligt – om blot én eneste sjæl kom nærmere til Gud på grund af vore anstrengelser, var det så ikke det hele værd?

De udstillende besøgte hinanden

Med så få besøgende var der god tid til at gå omkring og tale med hinanden på standene, og det var nok det mest positive ved det hele.

Allerede sidste år var vi blevet bekendt med flere forskellige personer fra andre trossamfund, og det var naturligvis hyggeligt at kunne hilse på hinanden igen og høre lidt om, hvordan de nu havde haft det siden sidst. Nye bekendtskaber blev stiftet og gamle blev uddybet, og når alt lægges sammen, så er det også vigtigt for Kirken, at vi er kommet lidt mere på »landkortet« med personer og navne, end vi måske var før hos de andre kirker.

Vi har brug for at være med

Der kan være forskellige opfattelser af, hvor interessant det er at stifte så mange bekendtskaber med folk, der er vel grundfæstede i deres egen tro, når vi nu anser missioneringen for at være så vigtig. Men når alt kommer til alt, så er den »fredelige sameksistens« mellem religionerne af uendelig stor betydning, og vi har brug for at kende de andre – ledere og informationsfolk, ligesom vi har brug for, at de kender os. Kun på den måde kan vi gøre os gældende i samfundsspørgsmål.

Vi har brug for, at vi også får en invitation, når der skal holdes tværkirkelige diskussioner. Vi behøver ikke at sælge ud af vor tro og overbevisning, men vi er nødt til at være med, dér hvor det foregår – og muligheden for det er måske blevet lidt større efter »Hvem Tror Hvad«.

Nye kræfter kommer til

Da undertegnede når dette læses, ikke mere fungerer som informationschef, skal jeg herved give udtryk for min glæde over at have været med i det spændende arbejde i Samfunds- og Informationstjenesten, og jeg glæder mig over at give den kontaktflade videre, som blev skabt i forbindelse med bl.a. »Hvem Tror Hvad«. □

Stavskonference i Århus Stav

Århus stavskonference blev afholdt i Herning Kongrescenter den 12. september 1999.

Større begejstring, kærlighed og indre renhed

Stavspræsident Ryttersgaard talte om de konklusioner, som man var nået frem til ved præstedømmets lederskabsmøde, der var blevet afholdt dagen forinden i forbindelse med denne stavskonference:

Vi har som medlemmer af Kirken har brug for større begejstring. Og hvordan får vi en sådan større begejstring? Man var blevet enig om, at »vejen frem går tilbage«, hvilket vil sige, at vi må søge tilbage til det, der i begyndelsen begejstrede os – nemlig studere Mormons Bog mere flittigt og læse Joseph Smiths historie.

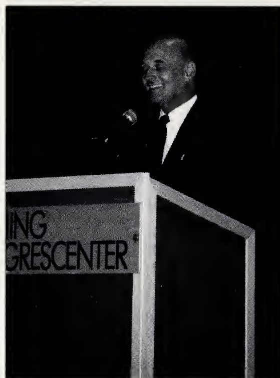
Vi har brug for større indbyrdes kærlighed, tilføjede stavspræsidenten. Han sagde, at vi bør anstrenge os for at elske en person, som vi har svært ved at holde af. Det vil smitte og give forandringer til det bedre.

Til sidst henviste præsident Ryttersgaard til 2 Nephi 25:16 og Alma 5:19, som taler om vigtigheden af at have et rent hjerte og rene hænder. Der er tale om en indre renselse (et rent hjerte) og en ydre renselse (rene hænder).

Del sandheden med andre

Et andet af konferencens emner var at dele sandheden med andre. Sara Alexandra Cankil, der for nylig var vendt hjem fra sin mission på bl.a. Tempelpladsen i Salt Lake City, sagde om dette emne: »Som svar på mine bønner har jeg ikke set Kristus eller engle, der vidnede om ham, men jeg har følt hans kærlighed. Vi har sandheden, som giver os evig glæde. Den kan vi ikke beholde for os selv, men vi må dele den med andre.«

Søster Rasmussen, missionspræsidentens hustru, tilføjede: »Vi er Kristi disciple. Vi har påtaget os hans navn. Til gengæld har han lovet os sin Ånd. Som hans disciple kan vi ikke bringe et større budskab end at være et godt eksempel. Vi skal elske vore medmennesker nok til, at vi kan bringe dem tilbage til Gud. Den onde vil gerne have os til at tro, at vi ikke kan dele evangeliet med andre. Når vi taler til mennesker med kærlighed og med Ånden, vil de se, hvor velsignede vi

Halvfjerdser-områdeautoritet A.F. Watling fra England.

er. Vi må forene os og samarbejde, så vil Herren velsigne os med fremgang.«

Missionspræsident Rasmussen læste derefter nogle uddrag fra de ugentlige breve, som han modtager fra fuldtidsmissionærerne. Disse uddrag gav udtryk for glæde over at være missionær i Danmark, men de indeholdt også bekymring over manglende lydhørhed blandt medlemmerne trods den hårde indsats. Missionspræsidenten tilføjede, at missionærerne kun mangler én ting for at være lykkelige: Henvisninger fra medlemmerne!

Vis begejstring

Sidste taler på programmet var halvfjerdser-områdeautoritet ældste A. F. Watling, som indledte med at sige: »Jeg er kommet for at fortælle jer, at jeg elsker jer, men jeg er også kommet for at bede om jeres hjælp. Jeg har brug for, at I viser jeres begejstring.«

Gør jeres hjem til et stykke af himlen

Dernæst talte ældste Watling om hjemmet. »Jeg er et særligt vidne om Kristus«, fortsatte ældste Watling, »men jeg er først og fremmest ægtemand og far. Vi skal gøre vores hjem til et stykke af himlen«, sagde han og nævnte derefter 10 punkter, som man skal følge for at opnå dette. Han sagde, at hjemmet skal:

1. Være helligt. Ingen hævede stemmer, uro eller ufred.
2. Være et tilflugtssted fra verden. Vi skal i vores påklædning, tale osv. udskille os fra verden. Så vil alle respektere os, selv om de ikke er enige.
3. Være et arnested for kultur. Vi skal lære børnene smag for god musik, litteratur osv.
4. Have krop og sjæl. Nok skal det være smukt, men der skal først og fremmest være kærlighed og tolerance.
5. Være et bedested. Hav aldrig for travlt til at bede. »Har dit barn hørt dig udøse din sjæl for Herren?« spurgte ældste Watling.
6. Være et sted for hellig hengivelse, hvor der aldrig lyder kritik af Kirkens ledere.
7. Repræsentere stabilitet, og skal være et sted hvor børnene altid ønsker at vende tilbage til.
8. Være et lykkeligt sted. Tal aldrig højt; tøjl din vrede.
9. Være karakteropbyggende. Moderen er den, der lærer børnene de rette principper, og faderen skal være eksemplet.
10. Være et helligt og indviet sted. Hjemmet er ikke det sted man bor, men familien. □

Pete Meline, halvfjerdser-områdeautoritet A.F. Watling, stavspræsident Ryttersgaard, Michael Paulsen, missionspræsident Rasmussen, søster Rasmussen og stavspatriark Kaj Krammer.

Bikube- og Diakondag i Silkeborg

Den 14. august mødte omkring 25 12-13-årige unge fra hele Århus Stav op på Silkeborg havn. De så alle meget forventningsfulde ud og trippede for at komme i gang med dagens program. Da alle var samlet, gik man over til Silkeborg Museum for at se en død mand (Tollundmanden). Nogen syntes, at han var meget interessant, mens andre syntes, at han lugtede.

Næste punkt på dagsordenen var en sejltur til Himmelbjerget, hvorefter man skulle bestige det »høje« bjerg. Der var dog nogen, der syntes, det var temmelig hårdt, og de var temmelig udmattede, da de omsider havde nået toppen. Nogen benyttede dog lejligheden til at nyde udsigten helt oppe fra tårnet, mens andre boltrede sig på legepladsen.

Efter forfriskninger var det tid til en gang rundbold, som alle, både unge og voksne, blev tvunget til og gik meget højt op i. Heldigvis blev der ikke talt point.

Så blev vi hentet og kørt tilbage til kirken, hvor der var pænt pyntet op. Efter aftensmaden var der tid til dans og underholdning. Aftenens første indslag var limborock, som alle de unge deltog i. Så dansede vi en dans, der hedder »malkepigerne har dannet en forening«, som mange morede sig over. Til sidst dansede vi den såkaldte stoleleg, som de fleste sikkert kender. Efter det kunne de unge danse, som de ville; det blev dog til lidt dans efter en del flugtforsøg.

Aftenen sluttede af kl. 21 med en bøn. Så tog de unge samt deres ledere afsked med hinanden efter en forhåbentlig god dag. □

Marie Blønd Vestergaard og
Marianne Donati,
Silkeborg gren.

STEFFEN VESTERGAARD

Bikubepiger og diakoner sejler til Himmelbjerget.

En gave for livet

»Det er fantastisk at være her«, sagde den 100-årige Torkil Dressø fra Danmark, mens han så sig om på Tabernaklet og templet i Salt Lake City. »Det er ubeskriveligt, så fantastisk og vidunderligt at være her – det er en drøm, der er gået i opfyldelse.«

Rejsen til Kirkens hovedsæde til generalkonferencen i oktober var en gave til hans 100 års fødselsdag – en førsteklasses flybillet til ham og hans hustru fra Danmark til USA – fra en forhenværende missionærkammerat, Paul Mikkelsen fra Seattle i Washington.

Bror Dressø og hans hustru, Sara, på 90 år, blev døbt i 1955, da Kirken i Danmark kæmpede, fordi den var blevet alvorligt affolket, efter hundreder af medlemmer immigrerede til USA ved slutningen af Anden Verdenskrig.

»På grund af mangel på ledere trådte missionærer fra Zion til, indtil de lokale drenge blev gamle nok til at tage på mission«, sagde bror Dressø gennem en tolk, William Pedersen, som var hans vært i Salt Lake City.

Kort tid efter sin dåb blev bror Dressø kaldet som grenspræsident. Dernæst blev kan kaldet som distriktspræsident, hvorefter han tjente som rådgiver i missionspræsidentskabet. Alt i alt har han tjent som rådgiver til syv missionspræsidenter.

Bror og søster Dressø er enige om, at den mest vidunderlige oplevelse, som de har haft under Kirkens vækst i Danmark, er indvielsen af templet i Schweiz i 1955 af præsident David O. McKay.

»Vi var blandt de første til at modtage vores tempelbesegling«, sagde søster Dressø.

De har også drømt om at komme til Salt Lake City for at besøge Kirkens hovedsæde, men har aldrig haft råd til turen.

Da de overværede den sidste konference i Tabernaklet på sjette række, var de »ubeskriveligt begejstrede«. De var rørt over den ærbødighed, der blev vist Det Første Præsidentskab.

»Alt, som vi ser og oplever [her i Salt Lake City], er næsten for meget at kunne rumme«, sagde søster Dressø. »Vi er så rørt over det hele. Herren har velsignet os så meget i alle de år, vi har været medlem af Kirken. Vi betragter os selv som værende rige og lykkelige.« □

John L. Hart –
Church News,
9. oktober 1999.

Glemmer vi nogen medlemmer i computerracet?

De lokale slægtshistoriske konsulenter i Århus Stav afholdt den 19. august konference i Fredericia.

Over de to forløbne år har man inden for det slægtshistoriske arbejde i staven koncentreret sig hovedsageligt om de medlemmer, der endnu ikke er kommet i gang med deres (mindst) fire generationer – eller af en eller anden grund er gået i stå.

Det har vist sig, at mange medlemmer ligger inde med deres forfædres navne, som venter på at blive sendt til templet. Oftest er det fordi, de nye forenklede regler endnu ikke er nået ud til alle medlemmer.

Fordelen ved disse er, at flere af de personers navne, der i årevis har ligget og ventet i skuffen derhjemme, nu kan blive indsendt til templet og modtage de velsignelser, som følger med de pagter, der bliver indgået dér. Gennem længere tid har alle hjemmelærere været involveret på den måde, at de har bragt spørgeskemaer ud til medlemmerne.

Disse gik så retur til den lokale slægtshistoriske konsulent, som da havde et udgangspunkt til herefter at gå ud i medlemmernes hjem og hjælpe.

Når man så kommer til det tidspunkt, hvor der skal »søges« efter oplysninger, er der efterhånden så mange lokale slægtshistoriske centre, hvor der er centermedarbejdere, som står til rådighed med en hjælpende hånd. I centret får man også lavet sin diskette klar til at sende til templet. Navnene klargøres i et program, der hedder »Temple Ready«.

Jo mere vi kan forberede hjemmefra inden et tempelbesøg, desto mere tid bliver der til, at det enkelte medlem kan få en åndelig oplevelse lige fra første dag i templet!

Her kan den lokale slægtshistoriske komité også være en hjælp ved inden medlemmernes afrejse til templet at have koordineret arbejdet i templet for de navne, som medlemmerne har med til »Indsenderarkivet« og trænger til hjælp med at få udført.

Når man hjemme i menigheden inden afrejsen til templet har koordineret, hvem der vil hjælpe hvem i den tid, tempelbesøget varer, undgår vi den forstyrrende atmosfære, som kan opstå, når nogen går rundt og tænker mere i et tempelbesøgs *kvantitet* frem for i dets *kvalitet*.

Lad os bruge reglen, som Boyd K. Packer har belært os om: »Bring kun det antal navne med til templet, som du selv, din familie eller dine wardsmedlemmer kan hjælpe med at få udført i den periode, I er i templet!« HERRENS HUS ER ET ORDENS HUS! □

Rita M. Takle, Århus Stavs slægtshistoriske konsulent

Navneforandring ved indgåelse af ægteskab

Flere søskende har ved indgåelse af ægteskab i templet (i udlandet) ikke kunnet få fælles efternavn, medmindre de efterfølgende betalte et gebyr på 3 000 kr. for at gøre det ved navnebevis.

Denne lov er nu ændret, således at det nu er *gebyrfrit* at få en sådan navneforandring ved navnebevis. Loven gælder stadig. Man får ikke automatisk ægtefælles efternavn, når man gifter sig i udlandet, men man kan få det ved navnebevis senere, hvis man ønsker det. Man skal henvende sig i sit statsamt for at få ansøgningen, og det er altså ganske gratis.

Denne ændring trådte i kraft den 1. juli 1999.

Ifølge områdepræsidentskabet er den midlertidige tilladelse, som vi, på grund af dette store gebyr, havde til at blive viet borgerligt forud for tempelbeseglingen, bortfaldet fra og med 13. oktober 1999. Kirken ønsker derfor, at de par, der ønsker at blive gift, gør det i templet uden forudgående borgerlig vielse. En mand og hustru, som bliver gift uden for et tempel, kan blive beseglet, når der er gået et helt år fra indgåelse af det borgerlige ægteskab. □

Lisbeth V. Jensen

Formålet med spejderarbejdet i præstedømmet

Jeg vil godt tilføje, siger præsident Hinckley, at hvis hver eneste dreng ville lære spejderloven og leve efter den, da ville verden vokse sig mere vidunderlig, som årene går, endnu mere fredelig, endnu mere lovlydig, endnu mere respektfuld og mere ærbødig. Hvis hver eneste dreng ville efterleve spejderloven, så ville vi kunne afskaffe de fleste fængsler og forvaringsanstalter.

Hvis hver af os vil efterleve disse få ord »På min ære, jeg vil gøre mit bedste«, uanset om det er i skolen, i vores sociale liv eller på vores arbejde, så vil succes og lykke kunne følge os gennem livet (Præsident Gordon B. Hinckley – 15. præsident i Kirken. *Church News*, 11. maj 1996, side 4.)

Hvor spejderarbejde kan udføres, må vi have den forståelse, at det ikke er et valgfrit program. Spejderarbejdet er ikke længere på prøve. Det er et økonomisk, socialt og åndeligt sundt program. Det bygger mænd med karakter og åndelighed og træner dem i ansvarlighed som ledere og borgere. Spejderliv lærer en dreng at stå på egne ben og at tage vare på sig selv. Det er et inspireret program i en udfordrende tid. Jeg tror, at Gud ville, at hver eneste dreng i spejderalderen skulle nyde godt af de fortrin og velsignelser, som dette program giver. Det er i sandhed et nobelt program. Det er karakteropbyggende, ikke bare for de involverede drenge, men også for de mænd, som yder lederskab.

Spejderarbejdet er et inspireret program. Jeg tror, at Lord Baden-Powel var inspireret. Jeg står foran jer, taknemlig for Herrens store velsignelser til mine egne børn og til tusinder af andre (Præsident Ezra Taft Benson – 13. præsident i Kirken: »How to be an Effective Regional Representative«, Regional Representatives Seminar, 31. marts 1978).

Disse to citater kan enhver spejderleder lægge til grund for sit ansvarsområde. Det er vores opgave at hjælpe den unge mand frem til et levende vidnesbyrd om præstedømmets magt. Vi bør føle, at vi er en integreret del af præstedømmet, som til gengæld stiller de faciliteter til rådighed, som spejderarbejdet har brug for. Den vigtigste fælles opgave er at fremelske en pionerånd blandt de unge mænd, en lyst til at være aktiv i sit eget liv, i spejderfællesskabet og i præstedømmet. Eller sagt med andre ord: Lyst til at påtage sig et ansvar over for Gud, over for andre og over for sig selv; det udmønter sig i orde-

ne: Pligt mod Gud, pligt mod andre, pligt mod dig selv.

Når en dreng bliver døbt og får den Helligånds gave og bliver bekræftet som medlem af Kirken og senere modtager det Aronske præstedømme og får myndigheden til at agere i dette, så står han overfor en dør, som, hvis han åbner den, vil give ham specielle velsignelser, som ingen andre kan modtage på hans vegne. Selvfølgelig kan man få andre med myndighed til at åbne døren, så man kan tage på sightseeing i livet, men hvis den unge selv hjælper til med at åbne døren, vil han få den åndelige udvikling, som mulighederne giver.

Spejderarbejdet lagt til det Aronske præstedømme hjælper drengen med at åbne døren. Det vigtige i sammenblandingen af spejderarbejde og præstedømme er at hjælpe præstedømmelederen til at finde og skabe de øjeblikke, hvor undervisningen vil give mulighed for åndelig udvikling. Personlig æresfølelse er en nøgle til åndelig udvikling. Enhver spejderleder, som bærer præstedømmet, må indse, at hans vigtigste spejderlederfunktion er at hjælpe den unge med at opleve opbygningen af personlig æresfølelse. Alt andet i spejderarbejdet understøtter denne ene udfordring.

Spejderlivet opmuntrer den unge til at udøve personlig æresfølelse ved at acceptere et personligt ansvar for egne handlinger. Gennem spejderløftet og spejderloven udmanes den unge til at indgå en pagt med sig selv om at ville føre en indre kassebog, som kun han står til regnskab for. Diakonen, læreren og præsten lærer at forstå, at når man er spejder, så er personlig æresfølelse en adfærdsstandard. Denne adfærdsstandard er *min*, uanset hvilke kammerater *jeg* omgås; den er *min* pagt med mig selv og min indre overbevisning, at *jeg ved, at jeg er en Guds søn*, og det er min metode til at invitere HAM til at være stolt af mig.

Pligt mod Gud, pligt mod andre og pligt mod mig selv og adlydelse af spejderloven er grundlæggende indgange til den indre kassebog. At lægge en personlig ære i at følge disse retningslinier, samt at andre kan stole på dette, er et af de første skridt i at modtage præstedømmets magt og løftet om den Helligånds gave. ☐

Jørn Holm Bendtsen,
Århus Stavs AP-spejderleder

Sprog der tales af medlemmerne

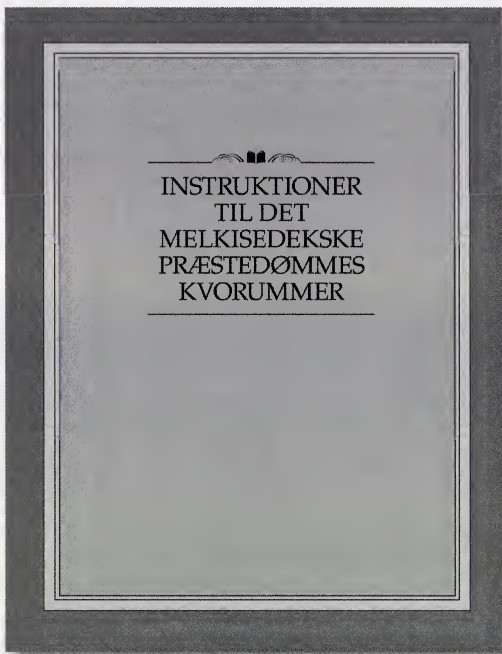
Følgende skema viser de 15 mest talte sprog, der er medlemmernes hovedsprog på verdensbasis pr. 31. december 1998. Der vises ligeledes det anslåede antal medlemmer, som taler hvert sprog.

Sprog	Antal medlemmer	% af samlede antal
Engelsk	5.345.000	51,6 %
Spansk	3.061.000	29,5 %
Portugisisk	737.000	7,1 %
Tagalog*	132.000	1,2 %
Japansk	107.000	1,0 %
Cebuano*	90.000	Mindre end 1 %
Samoansk	89.000	Mindre end 1 %
Ilokansk*	78.000	Mindre end 1 %
Koreansk	70.000	Mindre end 1 %
Tongansk	63.000	Mindre end 1 %
Fransk	51.000	Mindre end 1 %
Tysk	41.000	Mindre end 1 %
Hiligaynonsk*	33.000	Mindre end 1 %
Kinesisk (mandarinsprog)	31.000	Mindre end 1 %
Bikolsk*	20.000	Mindre end 1 %
Andre (flere end 145 sprog)	407.000	3,9 %
I alt	**10.355.000**	

**Filippinske sprog*

Kvorums- eller gruppemøder den første søndag i måneden

Fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum

Første søndag i hver måned bør kvorums- og gruppeledere undervise præstedømmebærerne i deres pligter og hjælpe dem med »al flid« (L&P 107:99). Ledere bør ikke overlade dette ansvar til andre.

Planlægning af undervisning den første søndag i måneden kan foretages til præsidentskabs- eller gruppeledermøder. Når man overvejer emnerne til undervisningen, bør lederne gennemgå kvorumsmedlemmernes, deres familiers og andres behov, som lederne har ansvar for. Til møderne den første søndag i måneden bør lederne hjælpe kvorumsmedlemmerne med at blive bedre ægtemænd, fædre og sønner, som aktivt tager del i at udføre Kirkens mission.

Bogen *Instruktioner til Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer* (katalognummer 35553 110) giver praktiske forslag til undervisning den første søndag i måneden. Disse instruktioner giver for eksempel forslag til emner som »Brug præstedømmet til at styrke familiens medlemmer med«, »Styrk medlemmerne gennem hjemmeundervisning« og »Hjælp nyomvendte med at føle sig velkomne«. Hvis en kvorums- eller gruppeleder ikke har et eksemplar af disse instruktioner, bør han kontakte staven eller distriktet for at få et eksemplar.

Hvert forslag til et emne kan være grundlag for et eller flere møder den første søndag i måneden. Ledere kan være fleksible i tilpasningen og sammensætningen af emner, der foreslås, til at passe til behovet hos medlemmerne i deres kvorum eller gruppe.

Når lederne underviser, bør de huske, at en del af deres kaldelse er »at sidde i råd« (L&P 107:89) sammen med dem, som de er ledere for. Ledere kan udføre deres ansvar på mange forskellige måder, blandt andet ved at bede kvorums- eller gruppemedlemmer om at rapportere om præstedømmeopgaver eller komitéarbejde, tale om kvorummets eller gruppens mål, vise hvordan man udfører de grundlæggende ansvar i præstedømmet og bede medlemmer om at fortælle om, hvad de synes om forskellige aspekter af emnet til den første søndag i måneden.

Kort sagt skal ledere gennem undervisningen den første søndag i måneden hjælpe hvert kvorums- eller gruppemedlem med at »lære sin pligt og … passe det embede, hvortil han er blevet kaldet« (L&P 107:99). □

Hjemmeundervisning og Det Aronske Præstedømme

Fra Det Præsiderende Biskopråd og Unge Mænds Hovedpræsidentskab

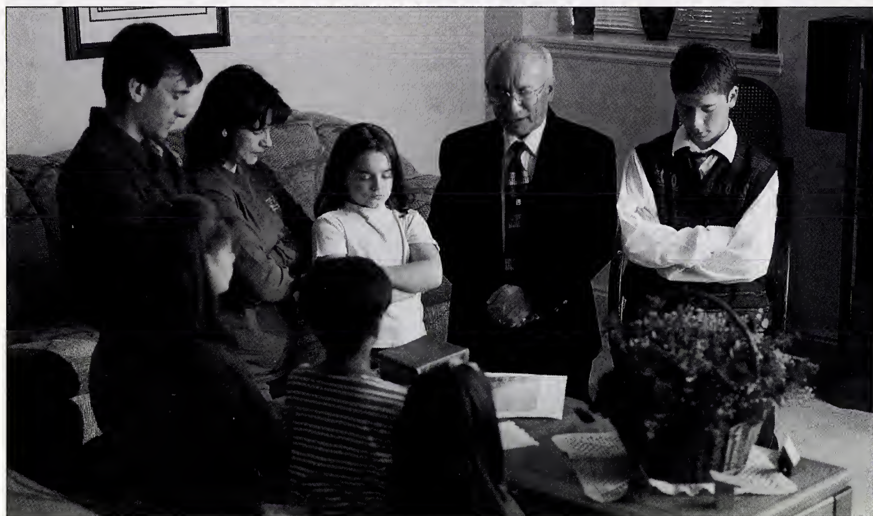

FOTO: CRAIG DIMOND

Det er en stor velsignelse for lærere og præster i Det Aroske Præstedømme at blive hjemmelærerkammerater med bærere af Det Melkisedekske Præstedømme. Disse unge mænd har mulighed for at lære af erfarne præstedømmebærere, når de udfører deres pligt med at »våge over menigheden« (L&P 20:53).

Bærere af Det Melkisedekske Præstedømme har ansvar for at være hjemmelærere. De har i denne opgave ikke kun ansvar for de familier, som de har fået tildelt, men også for de unge mænd, som de får til hjemmelærerkammerat. Ved at lade unge hjemmelærerkammerater tage aktivt del i hjemmeundervisningen og udføre opgaver og muligheder for at tjene hjælper de de unge mænd med at udvikle sig åndeligt, forstå evangeliet bedre og udføre præstedømmets pligter. Når bærere af Det Aronske Præstedømme besøger hjem og føler Ånden, får de også et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangeliums sandhed.

Herren sagde: »Vær hyrde for mine får« (Joh 21:16, 17). En del af indlæringsprocessen når unge mænd forbereder sig til at tage til templet, tage på mission, gifte sig og blive far er at udvikle sans for at have omsorg for andre ved at betjene Herrens hjord. Ved trofast at passe sine pligter som hjemmelærer lærer en ung mand at sætte tjeneste af andre før sig selv. Ved at være villig til at tage sig af andre oplever han også Kristi lys i sit eget liv. Sådan en tjeneste hjælper med at nære vidnesbyrd og giver unge mænd erfaring, som de kan trække på som missionærer.

En bærer af Det Aronske Præstedømme kan forberede sig til denne tjeneste hver måned ved at læse budskabet fra Det Første Præsidentskab i *Liahona* og tale om det med sin seniorkammerat, træffe aftaler til besøg, tænke over hvilke behov de, der skal besøges, har, tage imod opgaver med at undervise i en del af samtalen og bede i medlemmernes hjem. ☐

Forsamlingsbygningen får navn: Konferencecentret

Af Greg Hill

Kirkens nye forsamlingsbygning, som er under opførelse lige nord for Tempelpladsen, vil få navnet Konferencecentret i henhold til en beslutning truffet den 19. august 1999 af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum.

Opførelsen af den nye bygning, som nu har fået navn, følger nu igen tidsplanen, efter den undgik alvorlige skader under den tornado, som ramte Salt Lake City den 11. august 1999. Bygningen lå ifølge Thomas Hanson, som er projektets leder, lige i tornadoens bane.

FOTO: GARY MCKELLAR, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS.*

Udgravningen er næsten færdig til et underjordisk parkeringsanlæg lige øst for Tempelpladsen. Den vil blive dækket med passende havearkitektur.

FOTO: GARY MCKELLAR, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS.*

Arbejdet i fuld gang i Konferencecentrets store auditorium.

Selv om byggeriet lå stille nogle få dage efter tornadoen, sagde broder Hanson, »har vi ikke oplevelse af, at skaderne var alvorlige nok til, at vi bør bekymre os om at udsætte færdiggørelsesdagen.«

Målet er stadig aprilkonferencen år 2000. Konferencecentret vil få plads til 21 000 i et vifteformet auditorium. Det vil blive brugt til generalkonferencer, skuespil og andre begivenheder.

»Vi var meget heldige,« sagde broder Hanson, »at vi ikke var længere fremme med byggeriet, for da kunne der været sket større skader. Bygningen er stadig åben, så trykket blev udlignet, da tornadoen passerede. Hvis alle vinduer havde været sat på plads, kunne skaderne være blevet meget større.«

Der var 80 bygningsarbejdere på bygningens tag, da tornadoen nærmede sig, men de så den komme og nåede i sikkerhed, sagde bror Hanson. Han sagde, at fire arbejdere havde behov for lægehjælp, men at ingen blev skadet alvorligt. »Set med vore øjne er vi blevet meget velsignet ved at bygningen ikke blev mere skadet og ved, at ikke flere mennesker blev såret.«

Broder Hanson sagde i Konferencecentret: »Alle faser af byggeriet er i gang, lige fra færdiggørelsen af selve bygningen til det afsluttende arbejde – teglægning, maling og havearkitekturen. Alle processer er i gang. Der er 1 000 mennesker i gang med projektet.«

Han sagde, at bygningen vil blive meget besøgsvenlig med havearki-

FOTO: GARY MCKELLAR, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS.*

Havearkitekturen under opbygning på taget af Konferencecentret. De besøgende vil kunne gå blandt springvand, træer og haver.

tektur i jordplan og på taget. Havearkitekturen på taget vil omfatte træer, blomster og en stor eng samt stier og springvand.

»Da tagstrukturen nu er ved at være færdig, bliver det tydeligt, hvor indbydende det vil blive for besøgende at komme her og nyde udsigten, som de vil kunne opleve heroppe«, sagde Hanson. Besøgende i bygningen vil også kunne se ud gennem de store panoramavinduer, som allerede er på plads på øverste etage.

Den fortsatte fremgang på et andet kirkebyggeri nær Tempelpladsen var tydelig for de besøgende ved generalkonferencen i oktober 1999. Udgravningen af Main Street lige øst for Tempelpladsen, hvor man vil bygge et fire etagers underjordisk parkeringsanlæg, er næsten færdig. Når det bliver færdigt, vil det blive dækket af havearkitektur. Broder Hanson, som ligeledes er leder af dette projekt, sagde, at den første beton blev lagt som fundamentet til dette parkeringsanlæg get to uger før generalkonferencen. Parkeringsanlægget forventes klar til brug ved generalkonferencen i april, år 2000, sagde han, og havearkitekturen vil være klar ved generalkonferencen i oktober, år 2000. Havearkitekturen for gående vil omfatte springvand, buske og stier og vil forbinde Tempelpladsen med Kirkens Administrationsbygning. □

Artiklen tilpasset fra
Church News,
den 28. august og 2. oktober 1999.

Mormons Bog kan fås på albansk og shona

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort udgivelsen af Mormons Bog på albansk og shona (et sprog der tales i Zimbabwe). Eksemplarer af disse kan købes på Kirkens lokale distributionscentre eller bestilles gennem wards- eller grensledere.

I et brev, der bekendtgjorde udgivelsen af de nye udgaver, opfordrede Det Første Præsidentskab medlemmerne til at »få deres eget eksemplar af skrifterne og bruge dem til regelmæssigt personligt studium og familiestudium og i forbindelse med møder og opgaver i Kirken. Når [medlemmerne] ved hjælp af bøn lærer af og underviser ud fra skrifterne, vil deres vidnesbyrd vokse, deres viden vil øges, deres kærlighed til familien og andre vil blive større, deres evne til at tjene andre vil udvikles, og de vil få større styrke til at modstå fristelser og forsvare sandheden og det gode.«

Templet i Spokane, Washington, indviet

Præsident Gordon B. Hinckley indviede den 21. august 1999 Kirkens 59. tempel der i brug. Deltagende var ligeledes ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum samt ældste John H. Madsen, som er førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det nordvestlige Amerika.

»Vi bøjer os i ærbødighed for dig over den store og evige plan, som du har tilvejebragt for alle dine sønner og døtre,« sagde ældste Hinckley i sin indvielsesbøn. »Vil du rører ved menneskenes hjerter i dette tempeldistrikt, så Elias' ånd kan hvile over dem, og deres hjerter vendes mod deres fædre, og at de således kan søge deres forfædre og udføre et stor og stedfortrædende værk på deres vegne.« Mere end 16 000 medlemmer overværede 11 indvielsesmøder, og tidligere i august besøgte ca. 52 000 mennesker templet ved et åbent hus-arrangement.

I et interview til medierne om de nye mindre templer sagde præsident Gordon B. Hinckley: »De bygges af de fineste materialer. Vi er lykkelige for dem, og jeg tror, at vore medlemmer er meget lykkelige for dem. Det er en vidunderlige måde at gøre det muligt for mennesker i mange områder af verden at have et tempel, hvor de kan udføre arbejde inden for rimelig afstand i forhold til, hvor de bor.«

FOTO: SHAUN D. STAHLE, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*.

Præsident Gordon B. Hinckley leder hjørnestensnedlæggelsesceremonien i forbindelse med templet i Colombus i staten Ohio i USA. Direkte bagved ham står ældste L. Tom Perry og ældste Loren C. Dunn.

Dette nye tempel er på 995 kvadratmeter og ligger i bydelen Opportunity i Spokane og er beliggende lige ved siden af stavscentret for Spokane østlige stav og et kirke-ejet fritidskompleks.

FOTO: JULIE A. DOCKSTADER, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*.

Ca. 16 000 medlemmer deltog i 11 indvielsesmøder i forbindelse med indvielsen af templet i Spokane i staten Washington i USA.

Templet i Colombus Ohio indviet

Ca. 260 kilometer fra Kirkens første tempel i Kirtland, Ohio, ligger det nye tempel i Colombus, Ohio, som blev indviet den 4. september 1999. »Der er sket meget i løbet af de 163 år, efter templet i Kirtland blev indviet,« sagde præsident Hinckley. »Vores medlemmer er i højere grad accepteret nu. Det er nu mulighedernes nye dag. Den svære tid i Kirtland er forbi.«

Ca. 11 000 medlemmer fra de ti stave i tempeldistriktet overværede seks indvielsesmøder over to dage. Til stede var også ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum samt ældste Loren C. Dunn fra De Halvfjerds, som er områdepræsident for det østlige område i Nordamerika. Nogle få uger før denne indvielse deltog ca. 30 000 mennesker i et åbent hus-arrangement.

Præsident Hinckley citerede i sin indvielsesbøn adskillige vers fra L&P 109, som indeholder profeten Joseph Smiths indvielsesbøn i forbindelse med templet i Kirtland. Præsident Hinckley bad: »At din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle så skøn som månen, klar som solen og frygteligt som hære under bannere, og være smykket som en brud for den dag, da du skal afsløre himlene« (vers 73-74).

Præsident Hinckley bad endvidere: »Vi beder for din sag over hele jorden. Velsign de trofaste tiendebetalere overalt i Kirken, hvis indviede hellige midler har muliggjort denne bygning. Vil du udøse velsignelser over dem, og øge deres tro, når de giver af deres midler til opbygning af dit rige.«

Kunstnerisk gengivelse af templet i Caracas i Venezuela – Dette tempel blev bekendtgjort i september 1995 og har været under opførelse siden januar 1999. Det vil have to ordinanceværelser og to beseglingsværelser.

Templet er placeret på en grund ved siden af stavscentret for Colombus Ohio Stav og er på 1 087 kvadratmeter.

Templet i Bismarck, North Dakota, indviet

»Vi takker dig for dine sønners og døtres tro i dette store tempeldistrikt, for de mænd og kvinder, som elsker dig og elsker deres Forløser, og som har været dit trofaste folk«, sagde præsident Hinckley den 19. september 1999 i sin indvielse af templet i Bismarck, North Dakota, som betjener ca. 9 000 medlemmer i et område på ca. 518 000 kvadratkilometer. »De har følt sig meget alene. De lever i Kirkens yderste grænseområder. De er stadig ikke ret mange, men de har ret til enhver velsignelse, som Kirken kan give, herunder de ordinancer, som administreres her.«

Til stede var ligeledes ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Yoshihiko Kikuchi fra De Halvfjerds, der er førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det centrale område i Nordamerika. Ca. 3 000 medlemmer deltog i tre indvielsesmøder, og ca. 10 300 mennesker besøgte templet ved et forudgående åbent hus-arrangement.

»Må de komme her ofte,« sagde præsident Hinckley i sin indvielsesbøn. »Vil du velsigne dem for deres anstrengelser og belønne dem for deres tro. Vil du våge over dem og bevare dem mod ulykke og farer på de lange rejser, som de stadig må tage. Vil du velsigne din Kirke og dit rige. Vil du velsigne alle, som tjener her. Vil du røre hjertet hos enhver, som er blevet ligeglad og ubetænksom, så de kan blive påvirket til at vende aktive tilbage og deltage i de velsignelser, som kommer gennem dit hus.«

Templet i Bismarck er på 962 kvadratmeter og udgør Kirkens 61. fungerende tempel. Det er det sjette af de mindre templer, og det 8. tempel, som er blevet indviet i 1999.

Tempel bekendtgjort i Holland

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort Kirkens 115. tempel, som skal bygges i Haag i Holland. Dette mindre tempel vil være det 10. i Europa, hvor der allerede fungerer syv templer, og hvor templer i Kiev i Ukraine og i København i Danmark er under planlægning eller opførelse. □

FOTO: SHAUN D. STAHLE, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*.

Templet i Colombus i staten Ohio ligger ved siden af et stavscenter ca. 260 kilometer fra det historiske Kirtland.

FOTO: JANET KRUCKENBERG, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*.

Templet i Bismarck, Nord Dakota, som betjener ca. 9 000 medlemmer i et område på ca. 518 000 kvadratkilometer.

Kirkens ledere deltager i firesides og møder

I løbet af august og september måned 1999 genindviede præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, et museum i Layton, Utah. Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, talte ved et møde på Brigham Young University. Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, talte ved BYUs årlige uddannelsesuge. Præsident Packer og ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum hilste på Chiles ledere under et besøg i denne nation, og ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum talte ved en satellittransmitteret fireside for Kirkens Uddannelsessystem.

Præsident Monson genindvier museum

Præsident Thomas S. Monson genindviede det nyligt udvidede Heritage Museum i Commons Park i Layton, Utah, den 13. august 1999.

Ved denne begivenhed afslørede præsident Monson en broncestatue til minde om Christopher Layton, en pioner fra det 19. århundrede, kolonisator, soldat, statsmand, landmand, industrimand og kirkeleder, efter hvem byen Layton er opkaldt.

Præsident Monson citerede i sin tale fra Christopher Laytons dagbog: »Jeg har altid erfaret, at når vi gør vores pligt og bevarer vores tro på Guds løfter og hans inspirerede tjenere, våger han, som har alt i sin hånd, over os.«

Nogle få dage senere, den 21. august, fyldte præsident Monson 72. Fordi han var på rejse uden for Utah på sin fødselsdag, samledes hans stab og kollegaer i Kirkens administrationsbygning, da han vendte tilbage, for at ønske ham til lykke. Præsident Monson, som er født i 1927 i Salt Lake City som søn af G. Spencer og Gladys Condie Monson, har tjent som førsterådgiver til præsident Gordon B. Hinckley siden den 12. marts 1995, og har tidligere tjent som andenrådgiver til præsident Howard W. Hunter og præsident Ezra Taft Benson. Han blev ordineret til apostel den 10. oktober 1963 i en alder af 36 år.

Præsident Faust taler ved et møde på BYU

»Lykke er ikke noget, som vi får i en pakke, og som vi bare kan åbne og bruge,« sagde præsident James E. Faust til ca. 14.000 elever forsamlet til et møde på BYU den 14. september 1999. »Der er ingen, som er lykkelige alle døgnets 24 timer, syv dage om ugen. Snarere end at tænke dage i lykke, må vi gribe lykken lidt efter lidt, og lære at erkende lykkens elementer og derpå værdsætte dem, så længe de varer.«

Han fortsatte: »Den gyldne vej til lykke er at elske uselvisk med en kærlighed, som omfatter omsorg, interesse og barmhjertighed over for alle mennesker. Kærlighed er den direkte vej til den lykke, som vil berige og velsigne os selv og andre.«

Præsident Packer og ældste Oaks hilser på Chiles ledere

Præsident Boyd K. Packer og ældste Dallin H. Oaks besøgte i august måned 1999 Chile. De mødtes sammen med ældste Dale E. Miller fra De Halvfjerds, præsident for Chile-området, med præsidenten for det chilenske senat, borgmesteren fra Santiago og en national præsidentkandidat. De holdt ligeledes møder med medlemmerne og lederne her, herunder tre regionalkonferencer.

»Chile er og bør være et eksempel for de sidste dages hellige overalt i overholdelsen af befalingerne og varetagelsen af rigets anliggender,« siger ældste Oaks.

Præsident Packer taler ved BYUs uddannelsesuge

»Ungdommen er den tid, hvor vi lærer med lethed, og det er årsagen til, at Kirkens ledere lige fra begyndelsen har været opmærksom på de lærere, som skal undervise børn og unge mennesker,« sagde præsident Boyd K. Packer i sin hovedtale den 17. august 1999 ved BYUs 77. årlige ud-

FOTO: EDUARDO MONTERO.

Præsident Boyd K. Packer, i midten, og ældste Dallin H. Oaks, til højre, mødtes i Chile med Andrés Saldivar, til venstre, præsident for Chiles senat.

dannelsesuge. »Den viden, som lagres i det unge sind, kan ligge der i mange år, før der bliver behov for den,« sagde han. »Det er et grundlæggende mål med denne Kirke at undervise de unge, først i hjemmet og derpå i Kirken.«

I dette års uddannelsesuge deltog ca. 30 000 mennesker i mere end 1.000 klasser med ca. 170 undervisere. Herudover så ca. 65 000 medlemmer udvalgte præsentationer via KBYU-TV, Internet og Kirkens satellitsystem i kirkebygninger i USA, Canada, Caraibien og dele af Mexico.

Ældste Scott taler ved en fireside for Kirkens Uddannelsessystem

»Hvis I ikke har besluttet jer allerede, så gør det nu: Jeg vil leve, så jeg ikke fortryder noget,« sagde ældste Richard G. Scott den 12. september 1999 til ca. 18 000 mennesker forsamlet til en fireside i Kirkens Uddannelsessystem og med flere tusind yderligere deltagere via satellit.

»Jeg kan ikke fortælle jer, hvor uhyre vigtigt det er for jer her på jorden og i evigheden at være i stand til at sige dette om de alvorlige umoralske synder, som man kan begå her på jorden: Jeg fortryder ikke noget.«

Ældste Scott fortsatte: »Der findes mange måder, hvorpå man kan motiveres til at gøre det gode i livet. Måske vil det at sætte mål hjælpe jer … I har måske opdaget, at en endnu større motiverende kraft kommer ved at gøre det rette ved at studere, bede og suge sandhederne i Kirkens lærdomme til sig som selve jeres livs grundlag.« Han talte ligeledes om andre motiverende kræfter, såsom kærlighed til ægtefællen og til vor himmelske Fader og hans Søn. □

Præsident Hinckleys yderligere aktiviteter

Udover at indvi tre templer i løbet af august og september talte præsident Hinckley ved en ungdomsfireside i Spokane i staten Washington og indviede en ny bygning på Ricks College i Rexburg i staten Idaho.

Ungdomsfireside i Spokane

Mens præsident Hinckley opholdt sig i Spokane i staten Washington til tempelindvielsen, talte han den 22. august 1999 til ca. 12 000 unge, unge voksne og deres familier på et stadium nær Spokanes centrum. Ved dette møde talte ligeledes ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste John H. Madsen fra De Halvfjerds, der er førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det nordvestlige område i Nordamerika.

»Taknemmelighed er et kendetegn på en uddannet mand eller kvinde,« sagde præsident Hinckley. »Lev med taknemmelig i hjertet. Vær taknemmelig for de vidunderlige velsignelser, som I har. I lever i den største tidsalder i verdens historie. Udover dette besidder I også alle de vidunderlige velsignelser, som findes i Jesu Kristi gengivne evangelium.«

Ældste Haight sagde: »Jeg ved, at I kan gøre og opnå at blive det, som I ønsker, hvis I virkelig ønsker at gøre det. Hvis I beslutter jer i jeres sind til at gøre det og gør det på en intelligent, betænksom og bønsom måde, vil Herren højne jer og velsigne jer, og Herren vil besvare jeres bønner, og I vil blive i stand til at gøre ting, som ligger langt udover jeres nuværende evne.«

Ældste Madsen mindedes de ord, som vor himmelske Fader udtalte, da han præsenterede sin Søn i Joseph Smiths første åbenbaring. »Når I lærer at forstå disse få kostbare vidnesbyrdets ord,« sagde ældste Madsen, »da og kun da kan I forstå samt forklare Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som er blevet gengivet til jorden efter det besøg, som vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, aflagde hos denne drengeprofet.«

Ny bygning på Ricks College

Den 7. september 1999 indviede præsident Hinckley den nye Spencer W. Kimball-bygning, der betjener eleverne og administrationen på Ricks College i Rexburg, Idaho. »Han var en mand, som jeg elskede, en mand, som jeg respekterede, og en mand, som jeg ærede,« sagde præsident Hinckley om præsident Kimball, »som lærte hele Kirken at øge indsatsen og gøre det hurtigere.« Til stede var endvidere Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum, som er Kirkens kommissær for uddannelse.

Senere på dagen talte præsident Hinckley til ca. 4 000 elever fra Ricks College. Hans tale blev transmitteret via kabel-tv til yderligere 4 000 elever. »Bliv ikke det svage led i din familiekæde«, sagde han. »I er kommet til denne verden med en stor arv. Jeres fædre og mødre er storslåede mennesker, brave og modige mænd og dygtige kvinder med stor tro.« Han rådede eleverne til »i ubesmittet form at videregive fædrenes store værdier til dem, som kommer efter jer« samt »fortsætte med at være et lysende og stærkt led i jeres familiekæde.« □

Yderligere ideer til fællestid i oktober 1999

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som Primarys ledere kan bruge sammen med de ideer til fællestid, der er trykt i Liahona, februar 2000. Vedrørende lektion, instruktioner og aktiviteten, der hører til disse ideer, henvises til »På rette vej« på side 4 i Lille Liahona.

1. Giv hvert barn et stykke papir og en blyant. Vis et billede af Jesu Kristi dåb, og bed børnene om at forestille sig, at de er ved Jordanfloden den dag, hvor Jesus blev døbt. Få dem til at skrive alt det ned, som de ved om det, der skete. Bed nogle af børnene om at fortælle, hvad de har skrevet. Få børnene til at læse og sammenligne beretningerne i Matt 3:13–17; Mark 1:9–11 og Luk 3:21–22. Få børnene til at synge første sætning i hvert vers af »Da Jesus Kristus blev døbt« (*Børnestjernen*, sep. 1997). Spørg dem hvem, som var der, da Jesus blev døbt. Syng nu hele første vers. Spørg børnene om, hvordan vi ud fra denne sang og disse skriftsteder kan vide, at der er tre medlemmer af Guddommen. Gennemgå de ord med dem i beretningerne i skrifterne, som beskriver hvert medlem af Guddommen. Syng hele sangen. Tal om vigtigheden af lydighed, og påpeg, at vi er lydige, når vi følger Jesu Kristi eksempel og bliver døbt. Mens pianisten bliver ved med at spille sangen, får du de børn, som er blevet døbt, til at bruge den anden side af deres papirer til at skrive det, som de kan huske om deres dåb. De børn, der ikke er blevet døbt endnu, kan skrive eller tegne det, som de håber vil ske. Foreslå dem at sætte deres papir ind i deres dagbog. Fortæl om dine følelser om din egen dåb, og slut af med at bære dit vidnesbyrd om dåben. Syng sangen igen.

2. Til større børn: Vis et billede af Jesu Kristi dåb. Spørg dem om, hvad der sker på billedet. Brug billeder fra kirkebygningens bibliotek, Evangelisk kunst eller dem, der følger med primaryhæfterne, og bed børnene om at fortælle eller agere, hvad de gør for at forberede sig til at blive døbt og modtage Helligåndens gave (for eksempel at bede, studere skrifterne, komme i kirke, betale tiende, være venlig mod andre, lære om Jesus osv.) Syng to fraser ad gangen af »Da Jesus Kristus blev døbt« (*Børnestjernen*, sep. 1997, s. 5), og stil børnene spørgsmål, som besvares i fraserne. Få pianisten til at spille sangen, mens børnene tegner noget, som de vil gøre i den kommende uge for at forberede sig til at blive døbt. Syng sangen igen.

3. Skriv på hvert sit stykke papir navnet på hver af de salmer eller primarysange, som handler om emnet »Hvorfor er det vigtigt for mig at blive døbt?« Vælg et barn, som skal forlade lokalet, mens de andre børn vælger et sted at gemme papirstykket. Når barnet kommer ind igen, får du børnene til at synge »Jeg er Guds kære barn« (*Børnenes sangbog*, s. 2) for at lede barnet derhen, hvor papiret er gemt. Få børnene til at synge mere og mere svagt, når barnet kommer nærmere og nærmere. Når barnet opdager navnet på den gemte sang, vælges et andet barn, og aktiviteten gentages. Få denne gang børnene til at rejse sig og synge den sang, der er blevet fundet. Når barnet nærmer sig det gemte papir, får du børnene til at synge med samme styrke, men sætte sig langsomt ned. Få dem til at sætte sig helt ned, når papiret er fundet. Tal om, hvad hver sang lærer os om dåbens betydning.

4. Se »En dåbsbog«, *Lille Liahona*, feb. 2000, s. 13; »Her blev vore profeter døbt«, *Børnestjernen*, juni 1998, s. 2–3; »Dåb – min første pagt«, *Børnestjernen*, maj 1997, s. 4–5; »En ny dag gryr«, *Børnestjernen*, maj 1997, s. 10–12. □

20982 110 EUROPE WEST AREA (DANISH)